STRIGOIUL

---

de Bruce Sterlin

Traducerea: Florin Pîtea

Strigoiul se desprindea de pe orbită, îndreptându-se spre Washington, D.C. şi se simţea minunat. Se agita convulsiv pe locul său, rânjind prin plexiglas către incandescenţa roşu-aprins a marginilor aripii navetei.

Jos, departe, verdele nefiresc al pădurilor modificate genetic prezenta uşoarele cicatrici ale străvechilor şosele şi garduri. Strigoiul îşi trecu degetele lungi, subţiri, agile pe la rădăcinile părului albastru, tuns perie. Nu mai aterizase de zece luni. Deja senzaţia de claustrare din zaibatseriile orbitale părea să se desprindă, rece şi rigidă ca o piele de şarpe.

Naveta deceleră prin Mach 4 cu un fior slab, delicios. Strigoiul se răsuci pe locul său şi întoarse o privire lungă, verde, piezişă, pe lângă plutocratul adormit din fotoliul de lângă el, către o femeie aflată dincolo de interval. Avea înfăţişarea aceea indiferentă, subnutrită, de zaibatserie şi ochi din aceia înfundaţi, prinşi într-o reţea de riduri... Părea că gravitaţia îi făcea deja necazuri; petrecuse prea mult timp plutind de-a lungul acelor axe de rotaţie cu gravitaţie scăzută din zaibatserii. Avea să plătească pentru asta când vor ateriza, când va trebui să se târască din pat hidraulic în pat hidraulic, ca o pradă neajutorată... Strigoiul privi în jos; mâinile îi schiţau în poală mişcări inconştiente, zvâcnite, ca nişte gheare. Le ridică şi scutură tensiunea din ele. Mânuţe proaste...

Pădurile piedmontului Maryland treceau ca o imagine video verde. Washington şi laboratoarele recomb ADN din Rockville, Maryland, erau la distanţă de 1.080 de secunde precise, ticăind. Nu-şi putea aminti când se mai distrase atât de mult. În urechea sa dreaptă computerul şoptea, şoptea...

Naveta ateriză ca un albatros pe pista de beton armat, iar instalaţiile de la sol ale aeroportului o stropiră cu spumă şi o răciră. Strigoiul o întinse, strângându-şi valiza în mână.

Îl aştepta un elicopter aparţinând aparatului particular de securitate al corporaţiei Replicon. Pe când acesta îl ducea în zbor spre cartierul general din Rockville al Repliconului, servi o băutură, înfiorându-se puţin la impactul intuitiv cu paradigmele nerostite ale interiorului elicopterului. Tehnicile pe care le învăţase în tabăra de spionaj a zaibatseriei i se scurseră încet din circuitele reverberante, ca nişte flashback-uri psihotice. Sub impactul gravitaţiei, al aerului proaspăt şi al tapiseriei de pluş, secţiuni întregi ale personalităţii sale se descompuneau dintr-o

dată.

Era la fel de dulce şi fluid ca miezul unui pepene putred. Aceasta era fluiditatea, lunecoasă ca grăsimea, desigur... Acţionând pe baza intuiţiei, îşi deschise valiza, scoase un pieptene mecanic dintr-o cutie de cosmetică şi-l porni cu unghia irizată a degetului mare de la mâna dreaptă. Vopseaua neagră din dinţii vibrând ai pieptenului îi estompă şi-i întunecă coafura albastră din zaibatserie.

Deconcctă minusculul jack care era cuplat la nervul auditiv al urechii sale drepte şi-şi desprinse cercelul computer. Fredonând pentru sine ca să umple pauzele din şoapta acestuia, deschise o cutie plată capsată în interiorul valizei şi reaşeză cercelul minicomp în adâncitura sa capitonată. În cutie erau alte şapte, mici globuri-bijuterii înţesate cu circuite microminiaturizate, pline ochi cu software avansat. Conectă unul nou şi îl atârnă de lobul său palid, găurit. Acesta îi şopti despre capacităţile sale, în caz că uitase. Ascultă doar pe jumătate atent.

Elicopterul ateriză pe emblema Replicon de pe acoperişul cartierului general al securităţii, o clădire cu patru etaje. Strigoiul merse până la lift. Îşi smulse o bucăţică de piele de lângă colţul unghiei şi o aruncă în fanta adâncită a unui analizor pentru biopsie, apoi se legănă înainte şi înapoi pe tocurile sale noi, curate, rânjind în timp ce era cântărit şi scanat şi măsurat de camere video şi sonar.

Uşa liftului se deschise lunecând. Păşi înăutru, privind degajat înainte, fericit ca o umbră. Uşa se deschise din nou, iar el merse de-a lungul unui hol cu lambriuri somptuoase şi intră în birourile şefului securităţii Replicon.

Îi dădu scrisorile sale de recomandare secretarului şi se legănă pe călcâie în timp ce tânărul le introducea în computerul său desktop. Strigoiul clipi din ochii înguşti, verzi; muzica siropoasă a corporaţiei îi intra prin toţi porii, ca o baie fierbinte.

Înăuntru, şeful securităţii era numai păr gris-fer şi riduri bronzate şi dinţi mari de ceramică. Strigoiul luă loc şi se înmuie precum ceara în timp ce vibraţiile bărbatului se revărsau asupra lui. Bărbatul deborda de ambiţie şi corupţie, ca un butoi ruginit cu deşeuri chimice.

— Bine ai venit la Rockville, Eugene.

— Vă mulţumesc, domnule, zise strigoiul. Se îndreptă,

preluând coloratura de animal de pradă a bărbatului. E o plăcere.

Şeful securităţii se uită alene la un ecran de date cu paravan.

— Vii cu foarte bune recomandaţii, Eugene. Am aici date asupra a două dintre operaţiunile tale pentru alţi membri ai Sintezei. În cazul pirateriei de femei din Amsterdam ai rezistat sub o presiune care ar fi distrus un operator normal.

— Am fost primul din casă, zise strigoiul, zâmbind cu sinceritate. Nu-şi amintea nimic despre cazul din Amsterdam. Totul fusese dat deoparte, şters de Văl. Strigoiul se uită placid la o tapiserie japoneză kakemono, de pe perete.

— Noi, aici, la Replicon, nu solicităm des ajutorul aparatului vostru de zaibatserii, spuse şeful. Dar cartelului nostru i-a fost delegată o operaţie foarte specială de către consiliul coordonator al Sintezei. Deşi nu eşti un membru al Sintezei, pregătirea ta avansată din zaibatserie este crucială pentru succesul misiunii.

Strigoiul zâmbi cu blândeţe, legănându-şi bombeul pantofului ornamentat. Discuţiile despre loialităţi şi ideologii îl plictiseau. Îi păsa foarte puţin de Sinteză şi de eforturile ambiţioase ale acesteia pentru unirea planetei sub o reţea cibernetico-economică.

Chiar şi sentimentele sale cu privire la zaibatseriile natale nu erau aşa de „patriotice”, ci genul de consideraţie caldă pe care un vierme o simte pentru miezul unui măr. Aşteptă ca bărbatul să ajungă la subiect, ştiind că cercelul său computer putea reproduce conversaţia dacă lui îi scăpa ceva.

Şeful se jucă cu un stylus electronic, rezemându-se de speteaza scaunului său.

— Pentru noi nu a fost uşor, zise el, să înfruntăm clocotul anilor postindustriali, să privim un brain-drain necontenit către fabricile orbitale, în timp ce suprapopulaţia şi poluarea distrugeau planeta. Acum descoperim că nici măcar nu mai putem lipi bucăţile la loc fără ajutor de la voi, orbitalii. Sper că poţi aprecia poziţia noastră.

— Perfect, spuse strigoiul. Folosind pregătirea sa din zaibatserie şi avantajele Vălului, nu era deloc greu să se pună în pielea omului şi să vadă prin ochii lui. Nu prea îi plăcea, dar nu era dificil.

— Acum lucrurile se liniştesc, de când majoritatea grupurilor celor mai trăznite s-au omorît unul câte unul ori au emigrat în spaţiu. Pământul nu-şi poate permite varietatea culturală pe care o aveţi în oraşele-state de pe orbită. Pământul trebuie să-şi unească resursele rămase sub egida Sintezei. Războaiele convenţionale s-au terminat, o dată pentru totdeauna. Acum suntem confruntaţi cu un război al stărilor de spirit.

Şeful începu să mâzgălească absent cu light-pen-ul pe un ecran video convenabil.

— Una este să ai de-a face cu grupuri criminale, precum piraţii de femei şi, cu totul altceva, să te confrunţi cu acele, ă, culturi şi secte care refuză deschis să se alăture Sintezei. De când cu reducerile de populaţie din anii 2000, secţiuni mari ale lumii subdezvoltate s-au oprit din creştere... Asta e valabil în special pentru America Centrală, la sud de Republica Populară Mexic. Acolo suntem puşi în faţa unui cult disident care-şi spune Renaşterea Maya. Noi, Sinteticii, ne confruntăm cu o structură mentală, culturală, ceea ce aparatul tău Eugene, ar numi o paradigmă, care este direct opusă faţă de tot ceea ce uneşte Sinteza. Dacă vom putea opri acest grup înainte să se solidifice, totul va fi bine. Dar dacă influenţa lor continuă să se răspândească, aceasta ar putea provoca reacţia militară a unora din Sinteză. Şi dacă vom fi forţaţi să recurgem la arme, propria noastră alianţă fragilă se va destrăma la încheieturi. Nu ne putem permite remilitarizarea, Eugene. Nu ne putem permite aceste suspiciuni. Avem nevoie de tot ce ne-a rămas pentru a continua să ne luptăm cu dezastrul ecologic. Mările tot mai sunt în creştere.

Strigoiul încuviinţă.

— Vreţi să-i destabilizez. Să le fac paradigma imposibil de susţinut. Să provoc genul de disonanţă cognitivă care-i va face să se năruie din interior.

— Da, spuse şeful. Eşti un agent experimentat. Sfâşie-i.

Strigoiul zise cu delicateţe:

— Dacă găsesc că e necesară folosirea unor arme interzise?

Şeful păli, dar strânse din dinţi şi spuse vitejeşte:

— Replicon nu trebuie să fie implicată.

I-au trebuit patru zile micului Zeppelin cu energie solară pentru a se deplasa, plutind şi zumzăind, de la canalele din Washington, D.C., până la întinsul Golf Honduras. Strigoiul călătorea singur, într-un zbor secret. Petrecu cea mai mare parte a călătoriei într-o stare de semiparalizie, cu şoapta constantă a computerului său ţinând locul gândirii conştiente.

În cele din urmă, programarea Zep-ului îl duse într-o zonă cenuşie, mlăştinoasă, de pădure tropicală mărginită de valuri, lângă docul din Noul Belize. Strigoiul fu coborît cu cablul pe un petic de teren solid, în apropierea pământului răscolit al docurilor. Flutură mâna cu voioşie către membrii echipajului unei goelete cu trei catarge, care fuseseră deranjaţi din siesta lor de după-amiază de sosirea lui aproape silenţioasă.

Era bine să vadă oameni din nou. Patru zile doar în tovărăşia sinelui său fragmentar îl făcuseră pe strigoi nerăbdător şi dornic de companie.

Era o căldură sufocantă. Pe doc se coceau banane parfumate, în lăzi de lemn.

Noul Belize era un orăşel trist. Părintele său, Vechiul Belize, era scufundat undeva, la câteva mile în largul Mării Caraibelor, iar Noul Belize fusese încropit grabnic, din rămăşiţe. Centrul oraşului era unul dintre geo- dromurile prefabricate, pe care Sinteza le folosea drept cartiere generale în concesiunile sale colective. Restul oraşului, chiar şi biserica, se ţineau de marginea domului precum colibele sătenilor împrejurul unei fortăreţe medievale. Când şi dacă mările aveau să se înalţe mai mult, domul avea să fie mutat cu uşurinţă, iar structurile băştinaşe aveau să se înece împreună cu tot restul.

Cu excepţia câinilor şi muştelor sale, oraşul dormea. Strigoiul îşi croi drum prin glod până la o stradă cu hârtoape, pavată cu bârne aduse de valuri. O amerindiană într-un şal jegos îl privi din dugheana ei de măcelărie, aflată lângă una din ecluzele domului. Mătura muştele de pe o carcasă de porc suspendată, folosind un evantai din frunze de palmier şi, în timp ce ochii lui se întâlniră cu ai ei, strigoiul simţi o străfulgerare paradigmatică a mizeriei şi ignoranţei ei amorţite, ca şi când ar fi călcat pe un ţipar electric. Era o senzaţie stranie şi intensă, iar durerea ei buimacă nu însemna absolut nimic pentru el, cu excepţia noutăţii acesteia; de fapt, cu greu se putea abţine să nu sară peste tejgheaua ei murdară şi să n-o îmbrăţişeze. Vroia

să-şi strecoare mâinile în sus pe sub bluza ei lungă, de bumbac şi să-şi vâre limba îi gura ei zbârcită; vroia *să se bage pe sub pielea ei* şi s-o jupoaie ca pe-o piele de şarpe... Uau! Se scutură şi intră în ecluză.

Înăuntru era miros de Sinteză, comprimat şi acru ca aerul dintr-un clopot de imersiune. Nu era un dom mare, însă pentru administrarea modernă a informaţiei nu era necesar mult spaţiu. Parterul domului era împărţit neglijent în birouri cu obişnuitele tastaturi, decodoare de voce, traductoare, ecrane video şi canale-com pentru sateliţi şi poştă electronică. Membrii personalului mâncau şi dormeau la etaj. În această staţie anume, majoritatea lor erau japonezi.

Strigoiul îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-l întrebă în japoneză pe un secretar unde l-ar putea găsi pe dr. Emilio Flores.

Flores conducea o clinică medicală semi-independentă care scăpase în mod suspect de controlul Sintezei. Strigoiul se văzu forţat să ia loc în sala de aşteptare a doctorului, unde jucă străvechi jocuri video pe ecranul unui display vechi, boţit.

Flores avea o numeroasă clientelă de oameni schilozi, şchiopi, bolnavi şi în putrefacţie. Aceşti belizeni păreau uluiţi de dom şi se mişcau cu mare grijă, ca şi când se temeau că ar putea sparge pereţii sau podeaua. Strigoiul îi găsi extrem de interesanţi. Le studie infirmităţile - în cea mai mare parte boli de piele, febre şi infestaţii cu paraziţi, plus un pospai de răni infecte şi fracturi - cu un ochi analitic. Nu mai văzuse niciodată oameni atât de bolnavi. Încercă să-i farmece cu expertiza sa la jocurile video, dar ei preferau să murmure între ei în engleză patois sau să stea ghemuiţi şi tremurând în aerul condiţionat.

În cele din urmă, strigoiului i se permise să-l vadă pe doctor. Flores era un hispanic scund, cu început de chelie, îmbrăcat cu un costum alb tradiţional, de doctor. Îl privi pe strigoi din cap până în picioare.

— Oh, zise el. Boala dumitale, tinere, este una pe care am mai văzut-o. Vrei să călătoreşti. Către interior.

— Da, spuse strigoiul. Spre Tikal.

— Ia loc.

Se aşezară. În spatele scaunului lui Flores stătea un rezonator nuclear magnetic, ticăind şi clipind de unul singur.

— Lasă-mă să ghicesc, zise doctorul, împreunându-şi

degetele. Lumea ţi se pare o fundătură, tinere. Nu ai putut obţine titlul sau căpăta pregătirea pentru a emigra în zaibatserii. Şi nu poţi suporta să-ţi iroseşti viaţa curăţând o lume pe care strămoşii tăi au devastat-o. Te temi de o viaţă sub călcâiul uriaşelor carteluri şi corporaţii care-ţi înfometează sufletul pentru a-şi umple buzunarele. Tânjeşti după o viaţă mai simplă. O viaţă a spiritului.

— Da, domnule.

— Am aici cele necesare pentru a-ţi schimba culoarea părului şi a pielii. Pot chiar să procur proviziile care-ţi vor da o şansă decentă să traversezi jungla. Ai banii care trebuie?

— Da, domnule. La o bancă din Zürich.

Strigoiul scoase o carte de credit. Flores introduse cartea într-o fantă de desktop, studie afişajul şi încuviinţă.

— N-am să te amăgesc, tinere. Viaţa printre Maya este aspră, în special la început Au să te sfărâme şi să te remodeleze exact cum vor. În secolul trecut zona aceasta a căzut în mâinile Sfinţilor Prădători. Unele dintre bolile dezlănţuite de Prădători sunt active încă aici. Renaşterea este moştenitoarea fanatismului Prădătorilor. Şi ei sunt ucigaşi.

Strigoiul ridică din umeri.

— Nu mă tem.

— Urăsc omorul, spuse doctorul. Totuşi, Maya sunt cel puţin oneşti în privinţa asta, în timp ce politica de costuri-beneficii a Sinteticilor a transformat întreaga populaţie locală în pradă. Sinteticii nu vor să-mi ofere nici un fel de fonduri pentru a prelungi vieţile aşa-numitelor tipuri inapte de supravieţuire. Aşa încât îmi compromit onoarea acceptând banii dezertorilor Sintetici şi-mi finanţez lucrările de caritate prin trădare. Sunt mexican, dar mi-am învăţat profesia la o universitate Replicon.

Strigoiul era surprins. Nu ştiuse că mai exista încă o „naţiune” mexicană. Se întrebă cine era posesorul guvernului ei.

Pregătirile luară opt zile. Maşinile clinicii, sub îndrumarea simbolică a lui Flores, colorară pielea şi irişii strigoiului şi-i remodelară pliurile dimprejurul ochilor. Îl vaccinară împotriva versiunilor locale şi artificial introduse ale malariei, febrei galbene, tifosului şi febrei denga. Îi introduseră în intestin noi forme de bacterii pentru a evita dizenteria şi-l vaccinară pentru a preveni reacţiile alergice la inevitabilele muşcături de purici, căpuşe, purici de nisip şi, cei mai răi dintre toţi, viermii-sfredel.

Când veni vremea să-şi ia rămas bun de la doctor, strigoiul izbucni în lacrimi. Pe când îşi ştergea ochii, se apăsă tare pe pometul stâng, în cap îi răsună un clinchet şi cavitatea sinusului său stâng începu să se golească. Cu grijă, dar în mod discret, prinse în batistă lichidul ce se scurgea. Când dădură mâna la despărţire, apăsă pânza udă pe pielea goală a încheieturii doctorului. Lăsă batista pe biroul lui Flores.

La ora când strigoiul şi catârii săi trecuseră de câmpurile cu porumb şi intrau în junglă, toxinele schizofrenice îşi făcuseră efectul şi mintea doctorului se sfărâmase ca o vază izbită.

Jungla din câmpia Guatemalei nu era un loc îmbietor pentru un orbital. Era o junglă vastă, perfidă, de ierburi dezlănţuite care cunoşteau omul de multă vreme. În secolul al doisprezecelea fusese incendiată pentru a face loc ogoarelor irigate ale mayaşilor veritabili, în secolele douăzeci şi douăzeci şi unu, făcuse cunoştinţă cu logica sinistră a buldozerelor, aruncătoarelor de flăcări, defolianţilor şi pesticidelor. De fiecare dată, după moartea opresorilor săi, revenise în salturi, mai hidoasă şi mai disperată decât înainte.

Jungla fusese împânzită, odinioară, de poteci de pădurari şi chicleros, care căutau mahon şi arbori de cauciuc pentru piaţa internaţională. Acum nu mai existau asemenea poteci, pentru că nu mai rămăseseră asemenea arbori.

Aceasta nu era pădurea virgină. Era un artefact omenesc, precum înghiţitorii de dioxid de carbon, modificaţi genetic, care stăteau pe rânduri industriale în pădurile Sintetice din Europa şi America de Nord. Aceşti copaci erau trepăduşii unei societăţi ecologice şi dezorganizate: mărăcini, mesquite, palmieri, liane căţărătoare. înghiţiseră oraşe întregi, în unele locuri chiar rafinării întregi. Populaţii excesive de papagali şi maimuţe, lipsite de duşmanii lor naturali, făceau nopţile mizerabile.

Strigoiul îşi verifica permanent prin satelit poziţia şi nu era deloc în pericol să rătăcească drumul. Nu se distra defel. Lichidarea filantropului potlogar fusese prea uşoară ca să se bucure de ea. Destinaţia lui era sinistra hacienda a milionarului american din secolul douăzeci, John Augustus Owens, acum cartier general al trustului mintal Maya.

Templele de stuc din vârfurile piramidelor Tikal erau vizibile printre vârfurile copacilor de la o distanţă de treizeci de mile. Strigoiul recunoscu aşezarea oraşului Renaşterii din

fotografii din satelit. Călători până la lăsarea întunericului şi petrecu noaptea în biserica ruinată a unui sat înghiţit de junglă. Dimineaţa îşi ucise cei doi catâri şi porni pe jos.

Jungla de lângă Tikal era plină de potecile vânătorilor. La o milă de oraş pe strigoi îl capturară două santinele înarmate cu ghioage ţintuite cu obsidian şi puşti automate, de la sfârşitul secolului al douăzecilea.

Gardienii săi erau prea înălţi pentru a fi Mayaşi veritabili. Probabil erau mai curând recruţi dinafară decât indienii guatemalezi băştinaşi, care alcătuiau baza populaţiei oraşului. Vorbeau doar limba maya, amestecată cu spaniolă stâlcită. Cu ajutorul computerului său, strigoiul începu cu înverşunare să absoarbă limbajul, protestând între timp, pe un ton plângăreţ, în engleză. Vălul îi oferea talent pentru limbi. Deja învăţase şi uitase peste o duzină.

Îi legară braţele la spate şi-l căutară de arme, dar nu-l vătămară în nici un fel. Cei ce-l luaseră în captivitate merseră printr-un complex suburban de case cu acoperiş din stuf, câmpuri de porumb şi mici grădini. Curcanii bolboroseau şi scurmau. Îl predară teocraţilor dintr-un birou de lemn decorat, la baza uneia din piramidele secundare.

Acolo îl interogă un preot, care lăsă deoparte o diademă şi un ac de buze din jad pentru a simula grijulia lipsă de culoare a unui birocrat. Engleza preotului era excelentă, iar manierele sale aveau acea distanţare înrădăcinată şi asumare degajată a puterii depline pe care numai o familiarizare îndelungată cu structurile de putere, la scară industrială, le putea produce. Strigoiul trecu uşor la reacţiile aşteptate. Cu succes imediat, poză în dezertor al Sintezei, în căutarea aşa-numitelor „valori umane” pe care Sinteza şi zaibatseriile le eliminaseră ca învechite.

Îl escortară în susul treptelor din calcar ale piramidei şi-l încarcerară aproape de vârf, într-o celulă de piatră, mică, dar aerisită. I se spuse că integrarea sa în societatea Maya avea să vină doar când se va fi golit de vechile neadevăruri şi va fi purificat şi renăscut. Între timp aveau să-l înveţe limba. Îl sfătuiră să privească viaţa zilnică a oraşului şi să aştepte o viziune.

Ferestrele zăbrelite ale celulei ofereau o vedere splendidă a Tikalului. În fiecare zi erau oficiate ceremonii pe cea mai mare

piramidă-templu; preoţii urcau ca nişte somnambuli treptele abrupte ale acesteia, şi cazanele de piatră trimiteau fuioare negre de fum care se ridicau spre cerul guatemalez nemilos. Tikal avea aproape 50.000 de locuitori, un număr enorm pentru un oraş preindustrial.

În zori, apa licărea într-un rezervor de calcar, săpat manual, din estul oraşului. În amurg soarele apunea în junglă, dincolo de o fântână sacră, sau puţ pentru sacrificii. La vreo sută de metri de fântână era o piramidă de piatră, mică dar ornamentată, păzită îndeaproape de bărbaţi cu puşti, care fusese înălţată deasupra adăpostului antiaerian al milionarului american, Owens. Când strigoiul întindea gâtul şi se uita printre gratiile de piatră, vedea cum intră şi ies de acolo preoţii de cel mai înalt rang ai oraşului.

Celula începu să acţioneze asupra lui din prima zi. Combinaţia pregătirii sale de strigoi, a Vălului şi a computerului său îl protejară, dar observă tehnicile cu interes. În timpul ziiei era asaltat cu rafale ocazionale de subsonice, care erau invizibile şi se implântau direct în sistemul nervos, provocând dezorientare şi spaimă. Noaptea, difuzoare ascunse foloseau tehnici hipnagogice de îndoctrinare, cu apogeul în preajma orei 3 A.M., când rezistenţa bioritmică era minimă. Dimineaţa şi seara, preoţii cântau tare în vârful templului, folosind o repetiţie gen mantra, veche ca însăşi omenirea. Combinat cu blânda izolare senzorială a camerei, efectul ei era puternic. După două săptămâni de astfel de tratament, strigoiul se pomeni cântându-şi tare lecţiile de limbă, cu o uşurinţă ce părea magică.

În cea de-a treia săptămână, începură să-i pună droguri în mâncare. Când lucrurile porniră să treneze şi să se şabloneze, cam la două ore după prânz, strigoiul îşi dădu seama că nu înfrunta obişnuitul fior vibratil al subsonicelor, ci o puternică doză de psilocibin. Psihedelicele nu erau drogurile preferate ale strigoiului, dar suportă doza fără multă dificultate. Peyota din ziua următoare a fost considerabil mai dură - îi simţea gustul amar al alcaloizilor în tortillas şi în fasolea neagră - dar mâncă tot, oricum, bănuind că ceea ce-i intra şi ieşea din corp era supravegheat. Ziua se scurse cu greutate, spasmele de greaţă alternând cu stările de exaltare, care-l făceau să simtă că din pori îi sângerau ghimpi. Transa slăbi după apusul soarelui, când oraşul se adună la lumina torţelor, pentru a privi două tinere în

robe albe plonjând, fără teamă, de pe un catafalc de piatră, în adâncurile reci, verzi, ale puţului sacru. Aproape că simţi gustul apei îngheţate, verzi, calcaroase, în propria sa gură, pe când fetele drogate se înecau în tăcere.

În a patra şi a cincea săptămână, dieta sa de psihedelice autohtone a fost diminuată. I se făcu acomodarea printr-un tur al oraşului, sub escorta a două tinere preotese, care aveau, aparent, vârsta lui. Îi suplimentară lecţiile subliminale de limbă şi începură să-l iniţieze în teologia, grijuliu construită, a Renaşterii Maya. De acum, un om normal ar fi fost suficient de pulverizat pentru a se agăţa de ele ca un copil. Fusese o încercare grea, chiar şi pentru un strigoi şi, uneori, trebuia să lupte împotriva pornirii de a sfâşia în bucăţi amândouă preotesele, ca pe o pereche de mandarine.

La jumătatea celei de-a doua luni, îl puseră la muncă, de probă, pe câmpurile de porumb şi-i permiseră să doarmă într-un hamac, într-o casă cu acoperiş de stuf. Împărţea coliba cu alţi doi recruţi, care se luptau să-şi reintegreze psihicurile sfărâmate, conform cu liniile culturale aprobate. Strigoiului nu-i plăcea să fie închis cu ei; erau atât de zdrobiţi încât, pentru ei, nu mai rămăsese nimic pe baza căruia să se restabilească.

Era tentat să se furişeze afară noaptea, să prindă în ambuscadă câţiva preoţi şi să-i rupă în bucăţi, numai pentru a porni un şuvoi sănătos de paranoia dezintegratoare, dar aşteptă momentul potrivit. Era o misiune dificilă. Faptul că elita puterii consuma droguri, îi obişnuise cu stările psihotomimetice, iar dacă-şi folosea prematur armele schizofrenice implantate, putea chiar să consolideze paradigma locală. În loc de asta, începu să plănuiască un asalt asupra buncărului milionarului. Probabil, cea mai mare parte din arsenalul sfinţilor Prădători, era încă intactă: culturi de germeni ai ciumei, agenţi chimici, poate chiar un cap nuclear sau două, proprietate particulară. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai tentat să omoare, pur şi simplu, întreaga colonie. L-ar fi scutit de o mulţime de regrete.

În următoarea noapte cu lună plină, i se permise să asiste la un sacrificiu. Anotimpul ploios se lăsa aşteptat şi era necesar ca zeii ploii să fie înduplecaţi cu moartea a patru copii. Copiii erau drogaţi cu ciuperci şi împodobiţi cu cremene şi jad şi robe cu broderii groase. Li se suflă piper în ochi, pentru a evoca stropii de ploaie prin magie şi îi escortară până la marginea

catafalcului. Tobele şi flautele şi o litanie cântată, se combinară cu lumina lunii şi a torţelor, pentru a proiecta o ambianţă intens hipnotică asupra credincioşilor. Aerul duhnea a tămâie de copál, iar pentru simţurile empatice ale strigoiului, mirosul părea gros ca untul. Se lăsă absorbit în mulţime şi era o senzaţie minunată. Era prima dată când se distra, după secole.

O preoteasă de rang înalt, lestată cu brăţări şi o diademă cu pene ridicate, păşi încet de-a lungul rândurilor din faţă ale mulţimii, împărţind polonice de balche fermentat, dintr-un ulcior. Strigoiul înaintă cu paşi mărunţi să-şi ia partea.

Preoteasa avea ceva foarte ciudat. La început, crezu că era doar năucită de psihedelice, însă ochii ei erau limpezi. Îi întinse polonicul să soarbă, iar când degetele lui le atinseră pe ale ei, ea îl privi în faţă şi ţipă.

Deodată ştiu ce era în neregulă.

— Eugenia! icni.

Preoteasa era un alt strigoi.

Sări la el. În tehnicile de luptă cotp la corp ale strigoilor, nu era nimic elegant. Artele marţiale, cu accentul lor pe calm şi control, nu mergeau pentru operatori, care de la bun început erau doar parţial conştienţi. În schimb, condiţionarea înrădăcinată îi transforma, pur şi simplu, în maniaci înnebuniţi de adrenalină, care strigau şi zgâriau, insensibili la durere.

Strigoiul simţi cum în el se ridica isteria ucigaşă. Să stea pe loc şi să lupte era moarte sigură; singura lui speranţă era să fugă în mulţime. Dar, în timp ce para atacul femeii, mâini puternice îl înhăţau deja. Rânjind, se smulse din strânsoare, rotindu-se către buza ghizdurilor late ale puţului sacru, apoi se întoarse şi privi: torţe, spaimă urâtă, o faţă înnebunită, penele războinicilor apropiindu-se, sunetul puştilor automate, nici un răgaz pentru o decizie raţională. Pură intuiţie, atunci. Se întoarse şi se aruncă cu capul înainte, în bezna largă, jilavă, goală, a puţului sacru.

Apa îi provocă un şoc puternic. Pluti pe spate, frecându-şi faţa pentru a îndepărta usturimea impactului. Apa era împânzită cu filamente de alge. Un peşte îi ciuguli piciorul gol, pe sub roba de bumbac. Ştia mult prea bine ce mânca peştele. Se uită la pereţii puţului. Nici o speranţă - erau netezi ca sticla, atât de netezi de parcă ar fi fost topiţi cu laseri, sau calcinaţi de o sferă de foc nuclear.

Trecu timpul. O formă albă se prăvăli, izbind apa cu pântecul, cu un plesnet mortal. Sacrificau copiii.

Ceva îi înhăţă piciorul şi-l trase la fund. Nasul i se umplu cu apă. Era prea ocupat cu înecul, ca să lupte pentru a se elibera. Simţi că e târît jos, în negură. Apa îi arse plămânii şi strigoiul leşină.

Se trezi într-o cămaşă de forţă şi privi în sus, la un tavan de un alb lăptos, antiseptic. Era într-un pat de spital. Mută capul pe pernă şi-şi dădu seama că scalpul îi fusese ras.

În stânga sa, un monitor străvechi îi înregistra pulsul şi respiraţia. Se simţea groaznic. Aşteptă să-i şoptească ceva computerul şi îşi dădu seamă că acesta dispăruse. În loc să-i resimtă pierderea totuşi, se simţea, cumva, respingător de *întreg.* Creierul îi dădea aceeaşi senzaţie ca un stomac prea plin.

Dinspre dreapta auzea o respiraţie slabă, hârâită. Întoarse capul ca să privească. Întins pe un pat hidraulic, se afla un bătrân dezbrăcat, zbârcit, cuplat la un complex-meduză de maşinării pentru menţinerea vieţii. Câteva şuviţe de păr decolorat atârnau de ţeasta cu pete de bătrâneţe a moşneagului, iar faţa lui scofâlcită, cu nas ascuţit, avea expresia unei cruzimi de mult uitate... O EEG înregistra câteva zvâcniri de unde delta, comatoase, din cerebel. Era John Augustus Owens.

Sunetul de sandale pe piatră. Era strigoaica.

— Bine ai venit la Hacienda Maya, Eugene.

Se mişcă uşor în cămaşa de forţă, încercând să-i recepteze vibraţiile. Era ca şi când ar fi încercat să înoate în aer. Cu panică crescândă, îşi dădu seama că empatia sa paradigmatică dispăruse.

— Ce naiba...

— Eşti întreg din nou, Eugene. Îţi dă o senzaţie stranie, nu-i aşa? După toţi aceşti ani, cât ai fost maidanul de gunoaie al sentimentelor altor oameni? Mai poţi să-ţi aminteşti adevăratul tău nume? Acesta este un prim pas important. Încearcă.

— Eşti o trădătoare.

Ţeasta îi cântărea zece tone. Căzu înapoi pe pernă, simţindu-se prea prost ca să-şi regrete măcar imprudenţa. Resturile zdrenţuite ale pregătirii sale de strigoi îi spuseră că ar trebui s-o flateze...

— Numele meu adevărat, spuse ea cu precizie, era

Anatotya Zhukova şi am fost condamnată la educaţie corectivă de către Zaibatseria Populară Brejnevograd... Şi tu ai fost un disident sau un fel de aşa-zis criminal, înainte ca Vălul să-ţi răpească personalitatea. Majoritatea oamenilor noştri cheie, de aici, sunt de pe orbită, Eugene. Nu suntem pământeni proşti, cum ai fost făcut să crezi. Oricum, cine te-a angajat? Corporaţia Yamato? Fleisher S.A.?

— Nu-ţi irosi timpul.

Ea zâmbi.

— Ai să-ţi revii. Acum eşti om, iar Renaşterea Maya este cea mai mare speranţă a omenirii. Priveşte.

Ridică un balon de sticlă. În interiorul acestuia, ceva asemănător unei pelicule tulburi, cu filamente, plutea încet într-o plasmă gălbuie. Părea că freamătă.

— Ţi-am scos asta din cap, Eugene.

— Vălul, strigă el.

— Da, Vălul. Dumnezeu ştie de cât timp stătea deasupra cortexului tău, sfărâmându-te, menţinându-te fluid. Răpindu-ţi personalitatea. Nu erai cu nimic mai bun decât un psihopat în hamuri.

Închise ochii, înmărmurit.

— Noi, aici, înţelegem tehnologia vălului, Eugene, zise ea. O folosim noi înşine, uneori, pe victimele de sacrificiu. Se pot ivi din puţ, atinse de zei. Refractari transformaţi prin miracol divin în sfinţi. Se potriveşte bine cu vechea tradiţie mayaşă a trepanaţiei; un triumf al ingineriei sociale, într-adevăr. Oamenii de aici sunt foarte competenţi. Au reuşit să mă captureze fără să ştie altceva decât zvonuri despre organizaţia strigoilor.

— Ai încercat să-i lichidezi?

— Da. M-au prins vie şi m-au câştigat de partea lor. Şi chiar fără Văl mi-a rămas suficientă sensibilitate ca să recunosc un strigoi când îl văd.

Zâmbi din nou.

— Simulam nebunia când te-am atacat. Ştiam doar că trebuie să fii oprit cu orice preţ.

— Puteam să te sfaşii în bucăţi.

— Atunci, da. Însă acum ţi-ai pierdut starea maniacală, iar noi ţi-am distrus armele implantate. Bacterii clonate în sinusuri, producând toxine schizofrenice. Glande sudoripare modificate, din care se scurgeau hormoni emoţionali. Urât! Dar acum eşti în

siguranţă. Nu eşti nimic mai mult sau mai puţin, decât o fiinţă omenească normală.

Îşi examină starea interioară. Îşi simţea creierul ca al unui dinozaur.

— Oamenii chiar aşa se simt?

Ea îl mângâie pe obraz.

— N-ai început să simţi. Aşteaptă să trăieşti cu noi o vreme, să vezi planurile pe care le-am făcut, după cele mai bune tradiţii ale Sfinţilor Prădători...

Se uită cu veneraţie la cadavrul în care pompau maşini, din partea cealaltă a camerei.

— Suprapopulaţia, Eugene - asta ne-a ruinat. Sfinţii Prădători au luat asupra lor efortul moral al genocidului. Acum Renascentiştii au răspuns provocării de a construi o societate stabilă - fără tehnologia dezumanizantă care, întotdeauna, inevitabil, a fost întoarsă împotriva noastră. Mayaşii aveau o idee bună - o civilizaţie a stabilităţii sociale, comuniunea extactică cu zeităţile şi o apreciere fremă a ieftinităţii vieţii omeneşti. Ei, pur şi simplu, nu mergeau suficient de departe. Nu omorau destui oameni pentru a-şi ţine populaţia sub control. Cu câteva mici schimbări în teologia Maya, am adus întregul sistem în echilibru. E un echilibru care-i va supravieţui Sintezei secole de-a rândul.

— Crezi că primitivii înarmaţi cu cuţite de piatră pot triumfa asupra lumii industrializate?

Ea îi aruncă o privire plină de milă.

— Nu fi naiv. Locul industriei este, de fapt, în spaţiu, unde e loc şi sunt materii prime, nu într-o biosferă. Deja zaibatseriile au ani întregi de avans faţă de Pământ, în fiecare domeniu major. Cartelurile industriale ale Pământului sunt aşa de secătuite de energie şi resurse, încercând să cureţe mizeria pe care au moştenit-o, încât nici măcar nu-şi pot face să funcţioneze propriul spionaj industrial. Şi elita Renaşterii Maya este înarmată până în dinţi cu arsenalul şi moştenirea spirituală a Sfinţilor Prădători. John Augustus Owens a săpat Puţul din Tikal cu o bombă cu neutroni de mică putere. Şi avem depozite cu gaz pentru nervi, din secolul douăzeci, pe care l-am putea introduce prin contrabandă, dacă am vrea, în Washington, sau Kyoto, sau Kiev... Nu, atât timp cât există elita, Sinteticii nu pot îndrăzni să ne atace direct - iar noi intenţionăm să continuăm

protejarea acestei societăţi, până când rivalii ei vor fi goniţi în spaţiu, unde le e locul. Iar acum tu şi cu mine, împreună, putem înlătura ameninţarea atacului paradigmatic.

— Vor veni altele, zise el.

— Am cooptat fiecare atac declanşat împotriva noastră. Oamenii vor să trăiască vieţi adevărate, Eugene - să simtă şi să respire şi să iubească şi să aibă valori simple, omeneşti. Vor să fie ceva mai mult decât muşte într-o plasă cibernetică. Vor ceva mai adevărat decât plăceri găunoase, în luxul unei lumi-conservă, aparţinând unui zaibatsu. Ascultă, Eugene. Sunt singura persoană căreia i s-a pus vreodată un Văl de strigoi şi apoi a revenit la omenie, la o viaţă gânditoare, simţitoare, veritabilă. Ne putem înţelege unul pe celălalt.

Strigoiul rumegă asta. Era înfricoşător şi bizar să gândească în mod raţional, de unul singur, fără un computer care să-l ajute la dirijarea fluxului conştiinţei. Nu-şi dăduse seama cât de rigidă şi dureroasă e gândirea. Greutatea conştiinţei sfărâmase puterile intuitive pe care le eliberase, odinioară, Vălul.

— Crezi că ne-am putea *înţelege* unul pe celălalt? spuse el, neîncrezător. Prin propriile puteri?

— Da! răspunse ea. Nu ştii ce mare nevoie am avut de asta!

Strigoiul se zvârcoli în cămaşa de forţă. În cap îi răsună un vuiet. Fragmente, pe jumătate înăbuşite, din mintea sa erau cuprinse de flăcări, precum jarul bătut de vânt, revenind la o viaţă incandescentă.

— Stai! strigă el. Stai!

Îşi aminti numele său şi, împreună cu acesta, cine era.

În interiorul cartierului general Replicon din Washington, zăpada se cernea peste plantele perene modificate. Şeful securităţii se rezemă de spătarul scaunului, jucându-se cu light-pen-ul.

— Te-ai schimbat. Eugene.

Strigoiul ridică din umeri.

— Te referi la piele? Organizaţia din zaibatserie se poate ocupa de asta. Forma asta a corpului mă plictiseşte de moarte, oricum.

— Nu, e altceva.

— Bineînţeles. Am fost jefuit de văl. Zâmbi larg. Să continui. Îndată ce trădătoarea şi cu mine am devenit amanţi, am putut descoperi amplasarea şi codurile gărzilor armamentului cu gaze neurale. Imediat după aceea, am simulat o urgenţă şi am dat drumul agenţilor chimici din buncărul etanş. Căutaseră cu toţii adăpost acolo, aşa încât propriul lor sistem de ventilaţie i-a distrus, cu excepţia a doi dintre ei. Pe aceştia doi i-am prins şi i-am împuşcat mai târziu, în aceeaşi noapte. Dacă ciborgul Owens a „murit” sau nu, e o problemă de definiţie.

— Ai câştigat încrederea femeii?

— Nu. Asta ar fi luat prea mult timp. Pur şi simplu, am torturat-o până când a cedat. Zâmbi iarăşi. Acum, Sinteza poate să se instaleze şi să domine populaţia Maya, aşa cum aţi face cu oricare altă cultură preindustrială. Câteva radiouri cu tranzistori vor dărâma întreaga structură firavă ca pe un castel din cărţi de joc.

— Ai mulţumirile noastre, zise şeful. Şi felicitările de la mine personal.

— Păstrează-le, spuse strigoiul. Îndată ce mă voi pierde iar în umbrele de sub Văl, voi uita toate astea, oricum. Voi uita că numele meu este Simpson. Voi uita că sunt criminalul răspunzător pentru explozia zaibatseriei Leyland şi moartea a 8.000 de orbitali. După oricare standarde, sunt un pericol mortal pentru societate, care merită pe deplin să fie distrus psihic.

Îl fixă pe bărbat cu un rânjet rece, controlat şi sălbatic.

— Şi îmi înfrunt propria distrugere fericit. Deoarece acum am văzut viaţa de pe amândouă părţile Vălului. Deoarece acum ştiu sigur ceea ce am bănuit întotdeauna. Să fii om, pur şi simplu nu e suficient de distractiv.